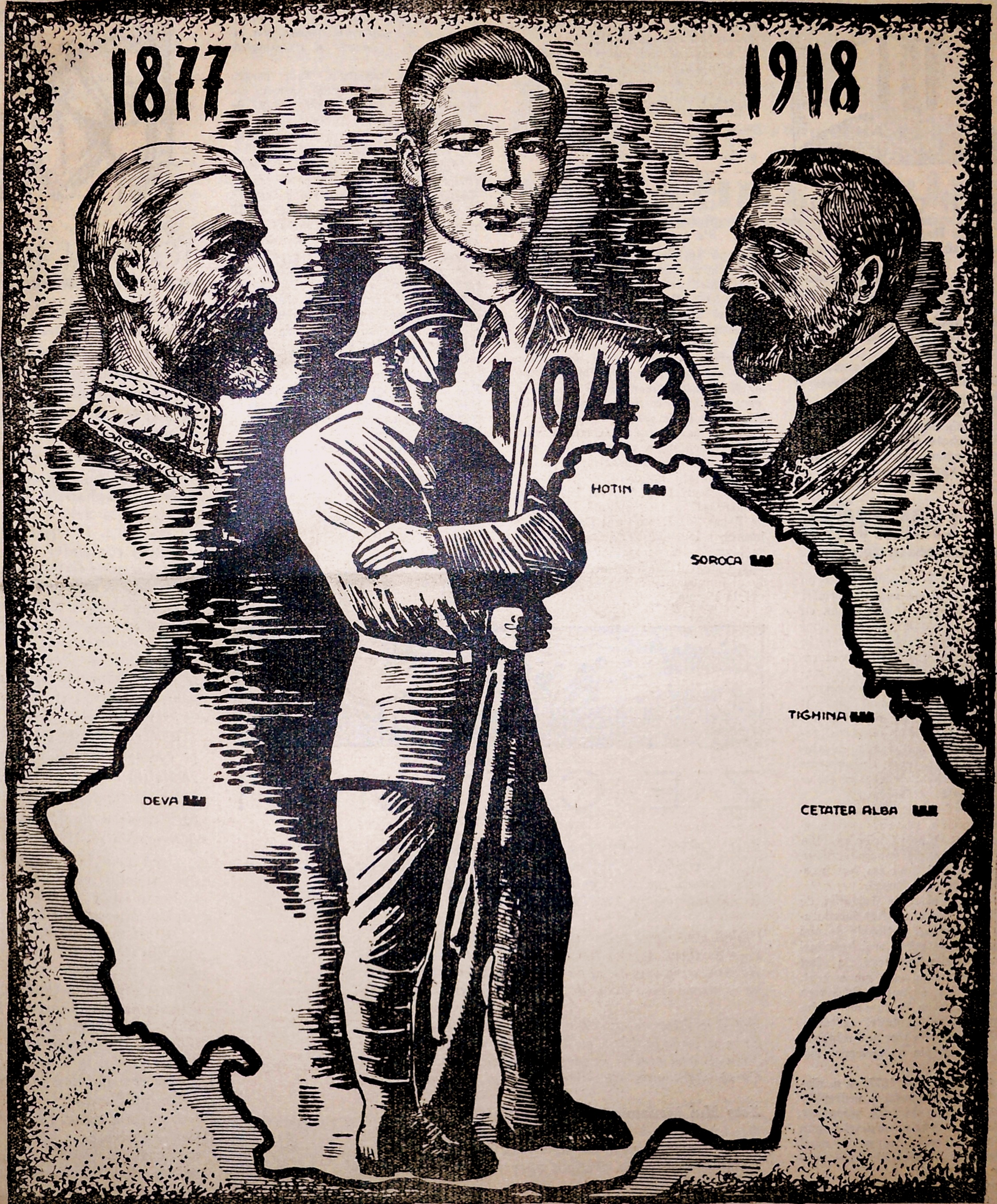
SENTINELA

ANUL IV, Nr. 19
9 Maiu 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 – Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

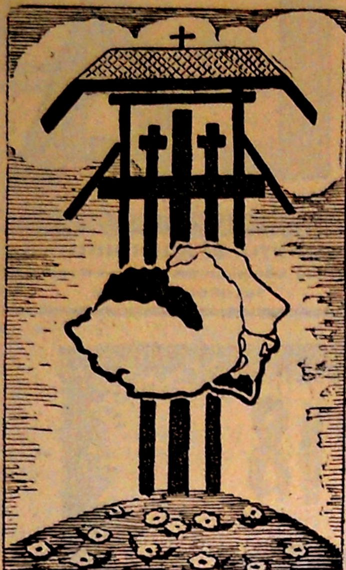

10 MAI, SARBATOAREA BIRUINŢELOR ROMÂNEŞTI

Pe altarul glorios al istoriei, în această măreaţă zi de 10 Mai e apare chipul luminos al Regelui Carol I, făuritorul Regatului, ături de blânda icoană a lui Ferdinand I, întregitorul României. ovestea vieţii lor ne arată că noi Românii numai prin lupte crânene am izbutit să ne cucerim neatârnarea şi să ne liberăm fraţii. stăzi, ziua de 10 Mai ne găseşte încleştaţi tot în aprigă luptă, pentru Cruce, pentru Patrie şi pentru Europa. Cu sufletul plin de nădejde ne înălţăm ochii către Cer, rugând pe Dumnezeu să ajute ostaşilor noştri şi camarazilor aliaţi să câştige izbânda cea mare asupra bolşevicilor dărâmători de biserici şi călăii omenirii.

Trăiască iubitul nostru Suveran! Trăiască Mareşalul Desrobitor! Trăiască Armata Română!

„SENTINELA"

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

ZIUA LIBERTĂȚII

In al doilea an de războiu sărbătorim ziua libertății și primei noastre afirmări ca Stat, prin luptă. O sărbătorim cu aceleași gânduri înalte pentru destinul țării noastre și cu aceeași încredere în victoria ce va trebui să vină, victorie pentru care se sacrifică astăzi cei mai buni fii ai țării. Este cu atât mai simbolică sărbătorirea acestei zile, cu cât privim înapoi șirurile de ani, încununați de aceleași sacrificii și izbânzi românești, care încetul cu încetul cu ajutorul lui Dumnezeu au să ne contureze cât mai perfect hotarele noastre etnice și visurile noastre străbune.

La 1877, când pentru prima oară am constatat ipocrizia rusească, mereu aceeași, am știut să ne păstrăm pe linia integrității noastre, neintervenind în luptă decât atunci când am fost insistent solicitați de țarul Rusiei.

Luptele de pe câmpiile Bulgariei, de la Grivița și Plevna, au fost începuturile marilor năzuinți naționale de mai târziu, iar sângele atâtor eroi legendari scurs pe dealurile bulgărești, a fost pentru noi crezul cu care am crescut.

Regele Carol I a știut să ducă țara pe adevăratul drum de lumină, învingând greutăți neînchipuite, ajutat și înțeles de un popor viteaz și disciplinat care de mult aștepta un asemenea moment.

Și în ziua de 10 Mai 1877, ca o răsplată a atâtor sbuciumări și nedreptăți ce ni se făcuse în decursul veacurilor, nu mult după unirea principatelor, țara noastră este ridicată la rangul de regat și își recapătă complet libertatea pentru care luptase atât.

Incununarea deplină a visurilor noastre milenare vine de abia după războiul din 1916, când ne-am recăpătat unitatea națională, fiind deplini stăpâni pe plaiurile unde nu se auzea decât grai românesc.

Astăzi luptăm iarăși pentru aceeași libertate pentru care s'au jertfit strămoșii, alături de cele mai civilizate popoare, contra dușmanului dela răsărit.

CONST. SALCIA

SFÂNTA ZI DE ZECE MAI

La 10 Mai 1866 a intrat în Capitala Țării Principele Carol, Domn al României. In fața adunării obștești, după slujba religioasă săvârșită de Mitropolitul Nifon, el a făcut acest jurământ de care s'a ținut până la sfârșitul vieții:

„Jur a fi credincios legilor Țării și a păzi religiunea României, precum și integritatea teritoriului ei și de a domni ca Domn constituțional“.

Tot în fața adunării poporului face el istorica mărturisire: *„din clipa în care am pus piciorul pe pământul Țării, m'am și făcut Român. Credeți în mine, precum eu cred în voi!*

„Români! Sunt al vostru din toată inima și din tot sufletul. Puteți să vă întemeiați pe mine în orice timp, precum eu mă întemeiez pe voi“.

Românimea de pretutindenea s'a bucurat la suirea pe tron a Principelui Carol, iar bucuria ardelenilor și bănățenilor s'a vădit în cântece:

„Colo sus la Răsărit,
Carole, Doamne,
Steaua nouă s'a ivit,
Și în străluciri cerești
S'a oprit la București“.

După ani de muncă și înfăptuiri, Domnitorul Carol, încrezător în puterile Nației, declară la 9 Mai 1877 Independența României, iar în ziua de 10 Mai Țara întreagă a fost în sărbătoare.

In ziua declarării Independenței Domnitorul Carol a spus: *„dacă declarația de independență a României nu ar fi primită favorabil de cabinetele europene, Armatei mele îi revine rolul frumos să lupte pentru o idee“.*

Astăzi, ca și atunci, armata, pavăza Țării, îndeplinește misiunea cea mai sfântă: reîntregirea hotarelor și păstrarea demnității naționale.

După scurt timp, în anul 1881, Țara Românească a fost înălțată la rangul de Regat, iar Domnitorul Carol a fost încoronat Rege al României, împreună cu tovarășa lui de viață Regina Elisaveta. Coroana regală a fost turnată din oțelul tunurilor cucerite de armata noastră la Plevna.

In ziua încoronării, Carol, cel dintâi Rege al Românilor, a declarat:

„Primesc cu mândrie coroana aceasta făurită dintr'un tun luat în luptă, stropită cu sângele eroilor noștri și sfințită de biserică. O primesc ca un semn al neatârnării și puterii României. Ea va fi o mărturie a clipelor grele și a timpurilor glorioase ce am străbătut împreună și va arăta generațiilor viitoare vitejia Românilor și unirea ce a domnit între Țară și Coroană. Insă cea mai frumoasă coroană pentru Regină și pentru mine este și va fi dragostea și încrederea poporului căruia i-am închinat toate gândurile și sentimentele mele“.

Implinirile trecutului sunt pentru noi porunci de viață nouă. Asemeni dorobanților lui Carol I, noi, ostașii de azi ai României, am ascultat legământul și poruncile Mareșalului Conducător, căpetenia armatei:

„Jur, în fața lui Dumnezeu, a nesfârșitelor cohorte de martiri și de eroi ai Neamului și în fața voastră a tuturor, că voiu servi și de acum înainte cu fanatică dârzenie, cu nețărmurită energie și cu neclintită voință, linia dreaptă pe care m'am așezat dela începutul carierei mele și dela care până azi nu m'a putut abate nicio furtună“.

Gândurile Domnitorilor și ale Conducătorilor de oști au fost întotdeauna izvorîte din simțirile curate ale nației. Porunca lor a fost și rămâne cuvântul pe care-l rostește Neamul prin aleșii lui.

Și aleșii Neamului, alături de M. S. Regele Mihai, strănepotul Regelui care a sfințit ziua de zece Mai, și Mareșalul Conducător, sunt toți vitejii luptători de azi.

Conștienți de drepturile lor și pătrunși de importanța vremurilor, ostașii Români vor lupta până la victoria deplină și în ceasul biruinții, poate tot într'o zi de 10 Mai, vor răsplăti cu *coroane* turnate din trofeele *răsăritului:* un rege tânăr și sacrificiile *Mareșalului* lor iubit.

Cu Dumnezeu înainte spre victoria definitivă!

TILICĂ DĂNCĂU

ZECE MAI

Zece Mai învestmântează România 'n sărbătoare
Și prin cântece de bucium, de orchestre, de fanfare,
Dă răsunet amintirii ce de inimi ne cuprinde
Și iubirea pentru Patrie, din suflet, ne-o aprinde.

Codrii strălucesc feeric sub sclipirile de soare,
Imn de slavă 'ngână tainic murmuratul de izvoare,
Râurile curg mai line, păsările cântă 'n crânguri
Și 'n orașe toți ostașii defilează 'n mândre rânduri.

Dorul arzător ne-adună sentimentele curate
Și le strânge laolaltă, ca'ntr'un legământ de frate,
Prin unirea oțelită de puterile nădejdii,
Ca să răsturnăm din calea neamului orice primejdii.

Zece Mai încununează fruntea țării cu drapele,
Desmierdându-i fața arsă de 'ncercări atât de grele
Și călește caracterul națiunii prin credință,
Luminându-i calea dreaptă spre eternă biruință.

Plot. adm. Theodor D. Caraman

10 MAI 1943

Ziua de 10 Mai e legată în istoria noastră de trei fapte: declararea independenței, sosirea domnitorului Carol în 1866 și încoronarea primului rege al României în 1881. Toate aceste trei drumuri constituesc pentru istoria noastră răscruci de biruințe.

Recapitulând faptele observăm că împlinirile sărbătorite în această zi sunt legate de lupte crâncene. Independența este urmarea războiului dela Plevna, a cuceririi Griviței și a crâncenei bătălii dela sudul Dunării.

In anul acesta sărbătoarea de 10 Mai ne găsește luptând la poalele Caucazului. Ultimele comunicate de pe front slăvesc vitejia soldaților noștri, care se bat pentru civilizație și pentru cruce la porțile Asiei.

10 Mai 1943 ne găsește, deci, pe aceeași linie de dârzenie și neclintită onoare pe care am avut-o dealungul istoriei și prin care existăm ca stat național și independent.

Dacă prin luptele dela 1877 am dobândit neatârnarea, și din tunurile luate ca trofeu ne-am făurit coroana regală, la 10 Mai 1881, azi ne dobândim prin luptele din Răsărit locul de cinste în Europa de mâine.

Cum din oțelul tunurilor dela Plevna am făcut coroana pentru Suveranii noștri, din oțelul luptelor care se poartă astăzi — la 10 Mai 1943, în Caucaz, făurim uriașa coroană de glorie pentru România Nouă.

Ne aflăm astăzi în încleștarea uneia dintre cele mai mari și mai crâncene bătălii. Dela început am fost biruitori în această luptă. 10 Mai 1943 ne găsește în plină desfășurare a marilor noastre virtuți ostășești și naționale. Acesta este cel mai înălțător chip de a sărbători o zi de biruințe naționale.

Gândurile și rugăciunile noastre se îndreaptă astăzi, pline de nădejde, toate, spre ostașii români care luptă în Răsărit.

S.

Îndemnul d-lui MAREŞAL ANTONESCU

CĂTRE MUNCITORIMEA ROMÂNĂ

Cu prilejul zilei de 1 Mai, d-l Mareşal Antonescu, Conducătorul Statului, a adresat următorul îndemn muncitorimii române:

In această zi, în care sărbătorim bucuria că ne-a învrednicit Domnul cu puterea de a munci, gândul meu se îndreaptă către voi, care sunteţi a doua armată, pe care se sprijină în timpurile acestea aspre, nădejdea şi siguranţa noastră că vom învinge în greaua şi marea luptă pe care o duce Ţara şi Neamul.

Lupta nu va fi câştigată numai prin vitejia fără seamăn a bravei noastre oştiri, dar în aceeaşi măsură şi prin munca de toată ziua şi de toată clipa a noastră a tuturor.

Voi, ca buni români, aţi înţeles porunca vremii, aţi ascultat îndemnul inimii voastre româneşti, nu aţi plecat urechea la şoapte duşmane şi netrebnice şi aţi pus braţele voastre vânjoase în serviciul Neamului, muncind cu râvnă şi cu puteri înzecite pentru a asigura Armatei, vouă şi Ţării, o producţie potrivită cu nevoile impuse de războiu.

Patria şi Regele vă sunt recunoscători şi eu vă mulţumesc în numele lor.

Lupa noastră este însă astăzi în toiul ei şi ea ne cere să însutim sforţările noastre, spre a învinge duşmanul şi greutăţile şi mai ales pentru a croi drum nou de lumină şi tărie Neamului Românesc.

In această zi de sărbătorire a înfăptuirilor prin trudă şi înţelepciune ale omului, vă chem din nou la muncă aprigă, pentru a pune temelie sigură isbânzii către care ţintim.

Incordaţi-vă deci puterile şi faceţi lucrul de nădejde din meşteşugurile voastre, fiindcă munca voastră este înainte de toate pentru binele vostru şi al copiilor voştri. Numai pe această muncă onestă şi continuă şi pe înfrăţirea dintre toţi vom putea zidi România de mâine, în care fiecare român trebuie să trăiască în pace, cinste şi belşug.

Cunosc şi mă sbat pentru nevoile voastre.

Fiţi încredinţaţi că am făcut pentru voi tot ce se poate face în aceste timpuri grele, când grija noastră cea dintâi se cere îndreptată către cerinţele războiului. Guvernul a luat măsuri să vi se îmbunătăţească salariile şi să vi se înlesnească traiul prin cantine şi oficii de aprovizionare, care să pună la îndemâna voastră şi a familiilor voastre obiectele de prima necesitate.

Este numai un început.

Fiţi de asemenea încredinţaţi, că tot ce se va mai putea face pentru înlăturarea nevoilor voastre, pentru îngrijirea, hrănirea şi echiparea copiilor voştri, se va face, fiindcă voinţa noastră este ca muncitorul român să-şi poată asigura prin înţelegerea patronilor şi din hărnicia lui o viaţă lipsită de griji.

Români,

Tradiţia Neamului nostru, de două ori milenară, s'a întemeiat pe lupta şi pe munca naţională.

Românul a păzit 20 de veacuri la hotare, pentru a întâmpina cu vitejia lui năvala neamurilor străine. Şi a fost tot atât de vajnic în ogorul şi meşteşugul lui, din care a scos bogăţia Ţării şi a Neamului.

Din sângele şi sudoarea românească a răsărit România Unită.

Prin sângele şi munca noastră vom înfăptui România de mâine, România tuturor Românilor.

De aceea vă îndemn din nouă astăzi la muncă, fiindcă numai prin muncă fără preget pusă în serviciul Patriei, vom trage mâine hotarele dreptăţii pentru noi toţi şi pentru fiecare dintre voi.

Români şi Românce,

Şi în această zi mă îndrept către voi cu aceeaşi minte chinuită de grijile voastre şi ale Neamului, cu acelaşi suflet curat şi cu aceeaşi dragoste părintească, vă chem să împliniţi datoria voastră către ţară, nu numai pe câmpurile de luptă, dar ori unde este nevoie de braţe şi priceperea voastră, pe ogoare, în fabrici şi în birouri, fiindcă munca voastră este pentru copiii voştri şi pentru Ţara noastră.

MAREŞAL ANTONESCU

ODĂ EROILOR

E 10 Mai! Zi sfântă şi mare pentru noi,
Când jugu 'nlăturat-am şi asprele nevoi,
In suflete s'a stins isvorul suferinţii,
Pe frunte iar străluce coroana biruinţii.

E ziua când Eroii tresar în a lor cripte,
Când scrisă-i reîntregirea cu slove sfinte'n scripte.
E zi de bucurie. Un astru a răsărit,
Nădejdea cea mai vie din nou s'a împlinit.

Cântări de Heruvimi vestesc în Cer solia,
Căci azi biruitoare din nou e România,
Iar clopotul sfinţeşte prinos dat de Eroi,
Ce şi-au jertfit cu drag Ei viaţa pentru noi.

Spre Voi, sfinţi eroi, se'nchină azi poporul
Spre Voi şi'ndreaptă ruga ţăranul, Domnitorul,
Spre Voi măreţe umbre, care vegheaţi din Rai,
Inalţ a mea cântare în zi de 10 Mai.

Locot. RADU CHIRA

Suveranul împreună cu Augusta Mamă şi Mareşalul Conducator, în noaptea Învierii

PROMOŢIILE IZBÂNZII

Ii recunoşti după sveltele lor siluete, după alura plină de încrezătoare tinereţe: şi tinereţea aceasta se înfrăţeşte melodios cu frunzişurile şi cerul acestei primăveri, în care elevii Şcoalelor militare îşi poartă ostăşeşte statura. Au venit în capitala Ţării pentru sărbătoarea de 10 Mai, dar înainte ca în azurul dimineţii festive să fluture flamurile tricolore, ivirea lor printre noi a revărsat o voioşie sărbătorească.

De unde le vine oare încrederea aceasta în ei-înşişi şi în virtuţile Neamului lor, încleştat către Răsărit în cel mai crâncen vălmăşag? Căci tineretul acesta, — priviţi, — poartă pe chipuri zâmbetele senine ale celor plini de încredere în destinul lor, în viitorul Patriei, în biruinţa izbăvitoare. Ajunşi în pragul bărbăţiei, adolescenţii aceştia au privit în faţă vieaţa, au deliberat şi au ales voluntar **„cariera armelor“**: se dedică acestui aspru şi primejduit meşteşug, tocmai în anul când pentru atâţia înaintaşi, tunica militară a fost şi zeghea de jertfă; se avântă în această mândră vocaţie în clipa când, în locul vechilor fireturi şi podoabe, sobra uniformă ostăşească s'a deprins cu găteala de sânge a vitejiei.

Acolo, departe către Soare-Răsare, înaintaşii din promoţiile anterioare au scris cu sângele lor generos hrisovul de glorie al Neamului, pe pagina nemărginită a stepelor. Vitejie revărsată peste continente, dela ţărmurile Volgei la piscurile Caucazului. Lunecă Prutul lunecă Nistrul, lunecă Niprul şi Donul pe lângă mormintele lor, din ale căror adâncuri ne vin poruncile de izbândă. Sunt şoaptele fraţilor de arme care despicară pârtie de bravură şi de jertfă, unii peste crestele şi văile pământurile vrăjmaşe, alţii peste nemărginirile străvezii ale Mării noastre. Nu este leat care să nu le slăvească sacrificiul, nu este armă care să nu se mândrească cu numele lor pilduitor, gravat pe frunţi de promoţii cu slove de lumină, veghind pe firmamentul fiecărui contingent ca o strajă scânteietoare de luceferi. Poimâine, mâine, astăzi, privindu-i cum calcă semeţi, fie pe la răscrucile uliţelor, fie încolonaţi în marea paradă ostăşească, le vom desluşi tuturor în priviri năzuinţa de a călca pe urmele acestor înaintaşi, a căror jertfă s'a crestat pe frontispiciul fiecărei promoţii. Iată ivindu-se în fruntea paradei sclipirile de baionete ale viitorilor ofiţeri de infanterie: sunt miruiţii asalturilor peste smârcuri şi printre stânci, închinaţii armei cu sfieli de Cenuşereasă, dar cu prestigii de „Regină a Bătăliilor“. Sunt cei ce vor călca pe urmele „promoţiei Marius Dumitrescu“... Şi iată încheindu-se cortegiul cu mezinii din Marină, ale căror berete aduc în panglicile lor vânt curat dinspre larguri: sunt şoapte de valuri de dincolo de orizonturi, unde dispărură în adâncuri aspiranţii Mircea Metz şi Cornăţeanu Aurel, şi ei fruntaşi de promoţii.

Mute şi nevăzute călăuze, ale căror umbre eroice păşesc totuşi în cadenţă cu camarazii aceştia mai tineri; călăuze care deschid calea în ritm marţial, acolo, în garda invizibilă a drapelelor...

Privindu-vă cum vă avântaţi în lumină, înainte de a porni şi voi la luptă, către obârşiile soarelui, vă desluşim destinul viforos şi vă preţuim răspicata hotărîre de vitejie, camarazi... Trupurile voastre tinereşti vor alerga să oţelească reduta de piepturi înălţată de fraţii de arme înaintaşi, ca un stăvilar de granit în calea hoardelor cotropitoare. Arşiţele nămiezilor vă vor bronza şi nouă chipurile, opintirile asalturilor vor aprinde şi în privirile voastre încruntate, întunecata flacără a bravurii care călăuzeşte plutoanele şi răzbună pe comandanţii căzuţi. Aspra existenţă a „câmpului de onoare“ vă va sculpta şi pe voi după măsura înaintaşilor: vă vom cinsti alături de ei, când vă veţi întoarce cu şevroanele lor de răniţi pe braţe şi pe piepturi cu aceleaşi decoraţii ca şi ei.

ION DIMITRESCU

CAMARADE NICULAE

Din vălmăşagul clipelor fugare
Prin care-mi port în ani zădărnicia,
Mă smulge gândul iar peste hotare
Spre nesfârşite stepe din Rusia.

Şi iată-mă cu amintirea iarăşi
In ţara lui Grigore-Rasputin
Cu ruşi bărboşi ce ne spuneau tavarăşi
Când îi chema ai noştri „gospodin“.

Iţi mai aduci aminte, camarade?
Cartiruisem într'un sat pustiu
Şi gazda noastră, tare cum se cade,
Ne-a dat o pâine caldă şi rachiu.

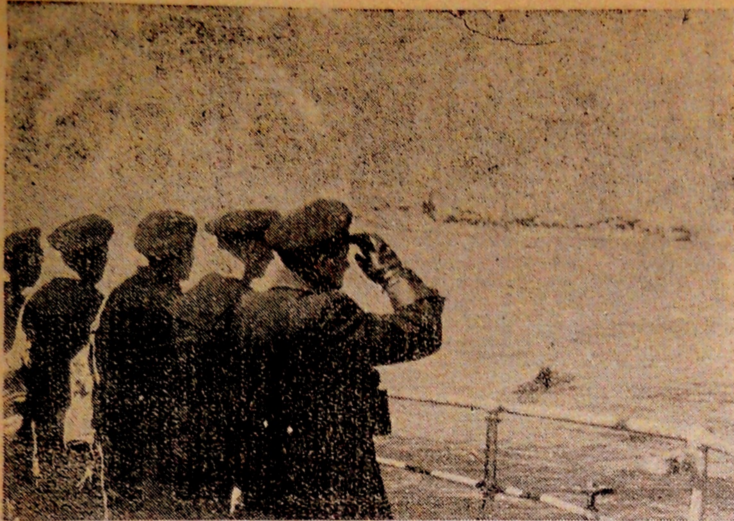
Şi ne miram de-atâta omenie!
Dar seara când te-a prins pe tine dorul
De-ai zis din fluer sârba şi-o chindie,
Apoi când l-ai cântat pe Lae Chioru',

L-a podidit pe gazda noastră plânsul
Şi-a scos o cruciuliţă dela sân,
Spunând printre suspine că şi dânsul
E tot de pe la noi, e tot român...

Acuma, camarade Niculae,
Când amintirea înapoi mă duce
Pe stepa unde glasu-ţi de văpae
A putrezit de-atuncea sub o cruce,

Tot glasul tău parcă rupând hotarul
De dincolo de moarte clocoteşte:
— „Mai e pământ de-al nost' unde jandarul
Nu lasă să se cânte româneşte“...

ION MARIN NICOLA

O întâlnire în Marea Neagră între două nave românești

IDI SUDA, CIOLOVEC!

Râul Bakssanului este un râu cu adevărat de munte! El isvorăște de sub semețul Elbrus, acoperit cu zăpezi veșnice și înconjurat de ghețari nesfârșiți. Apa sa verzuie și limpede ca și cristalul, viteza cu care merge această apă la vale, tăria ei în fața căreia orice îndrăzneală omenească de a o trece, nu rezistă, ne confirmă acest lucru.

Acest râu, la sfârșitul lui Măsălar, era hotar între păgânătate și creștinătate. Podul ce lega cele două maluri fusese distrus de Ruși, dar bravii pionieri desconsiderând pericolul ce-i pândea, aleargă acolo și cu toată repezeala întind o punte peste râul cel furios. Timpul nu trebue pierdut în zadar, căci focul deschis de Ruși — cu artilerie, brandturi, etc., — are de scop distrugerea acestei punți și zădărnicirea planului nostru de a trece în satul Kișburun 1.

Compania 2-a, condusă de neînfricatul căpitan Ceaușu Petre, se avântă cea dintâi spre punte și trece râul fără cea mai mică pierdere. Urmează plutonul condus de inimosul sublocot. Aurică Ionescu din compania 3-a, apoi restul acestei companii. Rușii nu renunță la luptă. De trei ori atacă pe cele două companii, dar fără rezultat.

Trecerea punții e urmată de celelalte companii și în urma respingerii rezistenței inamice, ai noștri își croesc drum spre faimoasa cotă 910. In înaintarea lor, companiile pierduseră legătura cu unitatea din stânga, de aceea comandantul unității noastre trimite pe agentul de transmisiuni soldatul Lupulescu Teodor la compania comandată de locot. Teodorescu Vasile, ca acesta să-și deplaseze compania sa mai spre apus.

Agentul Lupulescu T., un ostaș sprinten, o ia la fugă cu ordinul. Dorința lui de a ajunge la compania 3-a n'o poate satisface, căci deodată drumul pe care mergea se ramifică în 3 direcții. Pe care să apuce? O ia pe cel din dreapta căci pe acela vedea un ostaș ce întindea firul telefonic!

— D-le caporal Munteanu, unde-l pot găsi pe d-l locot. Teodorescu, căci am să-i transmit un ordin urgent!

— Așteaptă-mă Lupulescule, că tocmai terminai cu firul și merg și eu la compania 3-a.

Caporalul Munteanu ia bobina în spate și pleacă cu agentul până ce dau de primul kolhoz. Caută să vadă ce-i acolo și găsesc că acea zidire părăginită era plină cu vite. De aci văd înainte o altă clădire mai spațioasă și acoperită cu țiglă. Pleacă într'acolo.

Inainte de a ajunge la acest al doilea kolhoz, se opresc amândoi, se uită unul la altul și deși tac, se înțeleg parcă și-ar spune din ochi: „Pericol“!. Din această împietrire momentană îi scoate o apariție de după kolhoz: un soldat rus iese de după un colț și la vederea ostașilor noștri, speriat, nu știe ce să facă, dar până la urmă o ia la fugă îndărăt.

Apariția de după colț i-a silit pe cei doi ostași să-și dea seama de situația periculoasă în care se găseau. Ambii au prezență de spirit, nu se gândesc ca să fugă deși această soluție ar fi fost cea mai ușoară. Ei își dau seama că dacă reușesc să facă așa cum au fost instruiți se vor dovedi a fi buni ostași, iar dacă nu, îi așteaptă moartea, căci păgânii nu fac altceva prizonierilor.

Dintrodată rolurile au fost împărțite: caporalul va sta culcat la colțul kolhozului, cu arma gata de tragere, iar agentul va înainta până la intrare, spre a iscodi

Executarea se face urgent, pentru ca nu cumva cei dinlăuntru să le-o ia înainte. Lupulescu Teodor a ajuns la intrare, unde stă și ascultă. In camera unde dă la intrare nu era nimeni, dar în cealaltă — ce avea ușa închisă — era mare dezbatere, la care luau parte multe graiuri. Agentul e hotărît să aștepte până cei dinlăuntru vor lua o hotărîre.

Clipele erau pentru el ceasuri, căci frământarea sufletească îi spunea mereu atenție și ochii îi erau numai la ușă. Cât a ținut această așteptare n'ar putea-o spune nimeni.

Deodată discuțiile au încetat și o liniște deplină domnea în cameră. Ușa scârții și abia se deschise atâta cât avu loc să iasă unul subțirel, ca după aceea să fie închisă din nou. Lupulescu s'a tras puțin la o parte, a strâns arma cu putere, gata de a trage.

Cel ieșit din cameră sta locului, nu înainta. Agentul nostru era și el curios să vadă ce va face cel ieșit, deși nu știa ce surpriză îi va pregăti. Secundă după secundă trecea și nicio mișcare nu se auzea. Lupulescu s'a săturat de așteptare și-i hotărît să-l cheme spre a se lămuri. Greutatea era că nu știa cum să înceapă cu el pe rusește, căci în comuna lui natală Nadăș, (județul Arad) nu vorbea această limbă pocită, nici cu soția, nici cu fetița sa și nici cu prietenii săi. Dar parcă-și amintește cum strigau soldații noștri care știau rusește pe prizonierii ruși, spre a le controla hârtiile Așa va striga și el! Și iată că din gura lui s'au articulat cuvintele:

— Idi suda, ciolovec!

Chematul nu s'a lăsat rugat și a apărut în ușă, galben de frică, când s'a pomenit deadreptul în fața țevii armei românești. Problema nouă ce i se punea ostașului nostru, era cum să-l trateze?! E convins că numai luându-l cu binișorul va ajunge la scop, căci altcum le va fi imposibil la 2 să țină piept cu atâția! Ii întinse mâna noului venit și i-o scutură voinicește.

Voia să-l servească și cu țigare, dar aici cunoștințele de rusească îl părăsiră cu totul. Românașul nostru nu se pierde pentru atâta lucru, căci el are la îndemână limba internațională: semnele! Cu ajutorul lor se înțelege cu Nemții, Cabardinii, Balkarzii, Asitinii etc., când puse agentul nostru două degete la buze și se făcu că trage un fum care să-i umfle bojocii și să-i cadă așa de bine încât să închidă ochii de plăcere, Rusului îi venea să sară de bucurie în sus, nu mai înceta a spune: „ia kurișe“ și arată cu degetele la buze.

Scoase Lupulescu cutia elegantă de țigarete „Eckstein“ și-i servi Rusului una din cele mai bune țigări nemțești, din care fiecare ostaș primește câte 6 pe zi, afară de porția de tutun românesc. Rusul fu foarte fericit, probabil nu mai văzuse astfel de țigări. El o aprinse și trăgea din ea, vorba aceea, ca un Turc Până aici toate erau bune, dar agentul voia să știe câți mai sunt înlăuntru. Greutatea era iarăș cum să-l întrebe?!

Tot semnele îl scoaseră din încurcătură. Arătă cu degetul spre cameră și-i făcu semn să aducă 2 de acolo. Rusul spre a fi pe placul celui ce-l tratase așa de bine, îl mai întrebă odată: „Dva ciolovec“, la care agentul adeveri, fericit că s'a înțeles.

Rusul repede intră în cameră, le spuse ce le spuse — mai mult le arătă țigarea sa elegantă — după care ușa se deschise și ieși cu alți doi ciolovеci. Aceștia aduceau cu ei armele și sacii pentru merinde. Lupulescu nu-i lăsă să iasă afară din ultima încăpere, până ce, tot prin semne, îi făcu să înțeleagă că ei trebue să-și lase armele și sacii acolo, ceea ce ei făcură fără nicio împotrivire.

Rusul nici nu mai așteaptă, de îndată ce i-a predat pe cei 2, se întoarce după alții. Mai aduce de 4 ori câte 2, pe care Lupulescu are grije să-i dezarmeze și să-i treacă în apropierea caporalului Munteanu, spre a fi supravegheați în deaproape. Rusul intră pentru a șasea oară în cameră și de data aceasta aduce un ofițer, care aruncă binoclul, busola și porthartul. Cu toții erau deci 12 soldați din Krasna Armia, făcuți prizonieri prin prezența de spirit și vitejia a 2 soldați români!

Pe cei 12 prizonieri îi comandă acum caporalul Munteanu, iar agentul Lupulescu Teodor adună armele și sacii de merinde pentru a duce toate acestea la comandament. Când vrea să ia sacii de merinde, constată că sunt prea grei, ceea ce-l determină să privească în unul. Il cuprinde mirarea, Rușii poartă în sacii de merinde gloanțe și grenade, iar drept alimente aveau doar... niște roșii!

Când au văzut cei 12 „roșii“ că au fost luați prizonieri de 2 Românași din „țara nimănui“, ei care se credeau înconjurați, scrășniau din dinți de rușine, dar zadarnic, peste 10 minute ei ajungeau la postul de comandă, conduși de caporalul Munteanu și urmați de soldatul Lupulescu T., care fugise de dăduse ordinul la compania 3-a și acum venea pe fugă să spună întâmplarea lor.

Pe pieptурile celor 2 vrednici ostași atârnă răsplata faptei lor excepționale: „Virtutea Militară de Războiu“.

Preot cpt. rez. dr. TRAIAN COȘERIU

22. Acolo departe, față în față cu inamicul, se bat cu dârzenie, copiii, frații, părinții noștri. Să nu le slăbim rezistența, făcând să circule minciunile lansate de inamic.

ZIUA INVIERII

Neamul nostru românesc poartă astăzi, asemenea Mântuitorului odinicară, Crucea grea a suferințelor războiului sfânt. Inaintăm mereu pe *Drumul Crucii*, întâmpinați de furia dușmanului; luptăm cu fruntea brobonată de sudoare, asemenea *Divinului Păstor*, și pornim mai departe ca și Dânsul, pentrucă la capătul acestui drum se vede tot mai lămurit *învierea biruinții*.

Noi suntem convinși până în adâncurile ființei că drumul spre împlinirea dreptății și adevărului trece întotdeauna pe cărarea spinoasă a necazurilor. Pe acest drum au călătorit Mântuitorul și Sfinții bisericii, eroii gândurilor frumoase și apărătorii libertății.

De aceea, în zadar cred cei ce stau sub stăpânirea diavolului că suferințele acestor vremuri s'ar putea să ne desnădăjduiască.

Nu!... Ci tocmai dimpotrivă, ele oțelesc sufletul, dându-ne totodată convingerea că suntem pe calea cea bună, bătătorită de toți oamenii *dreptății*.

Să mergem dar tot înainte, purtând cu bărbăție Crucea acestui războiu, luminându-ne calea cu făclia credinței în dreptatea cauzei pentru care luptăm.

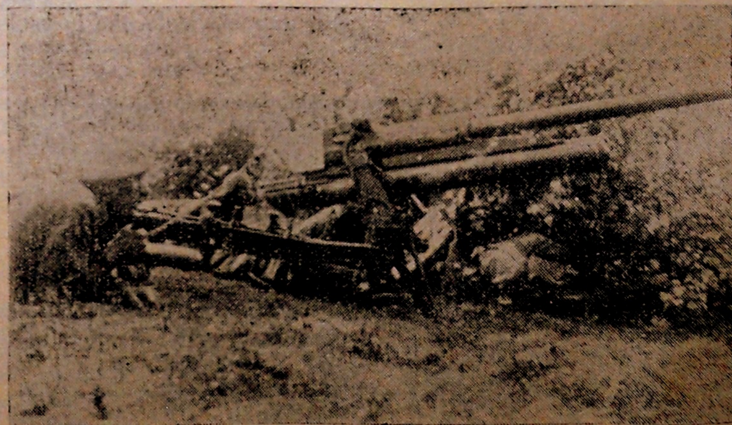
Nu se poate ca Dumnezeul părinților noștri, a cărui Evanghelie o apărăm, să nu răsplătească cu rod de izbândă strădania noastră.

„In lume necazuri veți avea“, — zice Mântuitorul în Sfânta Evanghelie, — *„dar îndrăsniți, eu am biruit lumea!“*...

Te ascultăm, Doamne, și-ți împlinim porunca!... Vrem să destrămăm valul de întuneric pe care dușmanii vroiau să-l aștearnă peste lumina Evangheliei tale, aducând omenirea într'o stare mai rea ca pe vremea păgânilor.

Suntem ostașii Crucii tale și ai dreptății neamului nostru. Nu vrem să ne facem stăpâni în pământ străin, nici să punem jug de robie pe grumazul altor neamuri, ci vrem cu tot dorul ființei noastre să alungăm acest dușman fără Cruce și fără Dumnezeu, cât mai departe de hotarul Patriei românești, până ce vom dobândi siguranța că Altarul nostru străbun nu va fi pângărit și că brazda străbună va putea fi răsturnată deapururi de plugul românului.

S.

Românii la poalele Munților Caucaz

Eroi de baladă

Ședeam zilele trecute, la o masă de restaurant, de vorbă cu prietenul Radu Bucșan căpitan rezervist la Vânătorii de Munte, venit într'o permisie de câteva zile din vestul Caucazului. Admiram în tăcere fața bronzată de vânturile răsăritului și în gând îl asemănam acelor exploratori îndrăzneți, reîntorși în patrie cu sacul plin de întâmplări, de peste țări și mări.

— Măi îmi spunea el cu glas vibrând de năvala amintirilor, ar trebui să-ți povestesc zile și nopți întregi și tot n'aș isprăvi, cât am văzut și am trăit acolo departe cu românașii mei.

Țăranii noștri, măi frate, sunt pur și simplu extraordinari. Stau între ei de atâta timp și nu mă mai satur privindu-i, parcă de abia acum i-aș cunoaște. Ii văd de dimineață până seara, trăind vieața aspră de campanie cu o hotărîre și o liniște zeească care mă fortifică în clipele de nostalgie și îmi zic, mirându-mă, ca un om căzut din lună „iată, așa a fost întotdeauna țăranul român", iată de ce ne-am păstrat printre atâtea cumpene pământul și neamul".

Vezi tu, mai toți ăștia dela oraș ne tragem obârșia dela țară, de unde-s și bunicii mei, dar îți mărturisesc, spre rușinea mea, că numai acolo pe front, am reușit întru câtva să pătrund în sufletul țăranului. Il văd ca pe un făt frumos" pe marginea tranșeei, supraveghind stepele Rusiei, sigur de sine, cu mâinile încleștate pe mânerele mitralierei, ca pe coarnele plugului. Făptura lui voinică se desenează pe cerul răsăritului ca o reîncarnare a legionarului roman. Cu ochii pierduți în zare descifrează semnele viitorului, așa cum așteaptă ploaia pe ogorul de-acasă și este încredințat că după truda asta crâncenă de azi, după atâtea fapte de arme semănate din belșug, roadele trebue să apară odată în viitor. Câteodată pe sus sboară o pasăre spre apus. Pe aripile ei își anină gândul către țara îndepărtată și scoțând un căpețel de creion și un petec de hârtie, însăilează câteva versuri către cei dragi: „sboară pasăre, cu bine, du-le vestea dela mine". Țăranul român, chiar în preajma bolșevicilor, nu uită că este autorul „Mioriței".

In mintea lui gândurile stau atât de cuminți rânduite, în suflet îi domnește atâta echilibru, par'că ar fi o cumpănă de fântână, de unde scoate mereu găleata plină cu apa înțelepciunii. De aceea acum un sfert de veac nu s'a molipsit de ciuma comunistă, ci, din contră, a salvat chiar Europa, nimicind bandele lui Bella Kuhn.

Când pleacă la atac face o cruce mare: „Doamne ajută", așa cum făcea la el când urnea în zori căruța la drum.

In marșul nostru către răsărit, trecând prin satele și orașele cucerite, am tras de multe ori cu urechea ca să-i aflu părerea asupra celor văzute. Mi-am înregistrat observațiile aici într'un carnețel și ți le citesc întocmai.

— Ia, uită-te, măi Ioane, ce au făcut spurcații din casa lui Dumnezeu — spunea într'o zi sergentul Pintilie, intrând într'o biserică devastată.

— Noroc că am venit noi să punem crucea la loc, răspunse celălalt.

Și într'adevăr, cu riscul de a-și frânge gâtul, ostașii mei se cățărau pe turlele văzduhului.

Cercetând locuințele comunizate, același sergent Pintilie, clătina capul disprețuitor:

— Ia, te uită, mă Ioane, cică aici e raiul bolșevic. La noi, nici țiganii nu trăiesc asa de înghesuiți".

Acest sergent Pintilie întrupează toată noblețea țăranului nostru. Imi vine câteodată să-l iau în brațe frățește, să-l sărut pe amândoi obrajii, rugându-l să mă ierte pentru neștiința mea de până acum, pentru nepăsarea tuturor surtucarilor politicieni ce l'au amăgit.

Intr'o zi, sergentul Pintilie, după sfârșitul unei încăierări, veni la mine cu brațul stâng bandajat

— Să trăiți, dom'le căpitan. Vă rog puneți o vorbă bună pe lângă don doctor să nu mă trimeată la spital. Pentru un fleac de sgârietură nu e frumos să-mi părăsesc camarazii.

Iată mentalitatea vânătorilor mei de munte, și de multe ori doctorii au mare bătaie de cap până evacuează pe cei mai grav răniți. Argumentul lor cel mai strașnic este: „Da pe don colonel de ce nu-l evacuați? Și el e rânit ca și mine".

Și, într'adevăr, doctorul n'are ce să răspundă, pentrucă și colonelul și alți ofițeri răniți au rămas pe loc comandând înainte cu brațele sau picioarele bandajate. Este o pildă, emoționantă, care molipsește și înfrățește pe cel mic cu cel mare.

— „Dacă am venit aci, barem să luptăm și să teminăm cât mai repede cu ei, conchide simplu sergentul Pintilie.

•

Căpitanul Radu Bucșan tăcu un moment, privind prin fereastra largă a restaurantului. Pe stradă treceau țigănci, purtând coșuri cu florile primăverii. Lumea forfotea după cumpărături de Paști. In ochii scânteetori ai prietenului meu citeam dorul înfrigurat de a pleca mai repede, de a fi acolo între camarazi. Șederea aici i se părea un act de necredință.

— Amice dragă, urmă el, poate te așteptai să-ți desfășor episoade grozave de luptă și eu ți-am făcut numai o mărturisire intimă a sufletului meu. Iată, am să-ți povestesc și o întâmplare ce a fost amintită și într'unul din comunicatele înaltului comandament german.

Anul trecut în Caucaz, la un moment dat, trupele româno-germane ocupau un masiv muntos în fața unor poziții bine fortificate de ruși. Pe o coastă a muntelui ne aflam noi, iar de cealaltă parte nemții. Din prăpăstiile din față, bolșevicii dădeau mereu contraatacuri ziua și noaptea. Văzând ei că nu o prea răzbesc în sectorul românesc, au început să-i necăjească pe germani.

Intr'o noapte, după ce au deslănțuit un infern de obuze și brandturi asupra poziției aliaților noștri, au pornit în valuri furioase la atac. Țineau cu orice preț să recucerească poziția, mai ales că puteau să-și aducă rezervele, printr'un defileu ferit, chiar în flancul nemților. Deși camarazii noștri de arme s'au apărat voinicește, nimicind puzderie de ruși, valurile turbate izvorau ca din pământ și nu era chip să le oprești.

Noi, ofițerii micilor unități, nu prea ne dădurăm seamă de situația de peste munte, dar colonelul nostru ghici marea primejdie, și din proprie inițiatiavă dădu ordin artileriei să tragă în sectorul vecin, trimițându-mă în același timp pe mine cu compania în ajutor.

Mi-a povestit apoi un ofițer german impresia ce i-a făcut această românească faptă.

— Considerăm situația noastră disperată, îmi spunea el cu sinceritate. Mi se împuținaseră munițiile, iar inamicii începeau să ne încercuiască, țâșnind ca diavolii din defileu Deodată, o canonadă extraordinară se prăvăli asupra „roșilor". Pe deasupra noastră curgeau obuzele ca ploaia, oprindu-se drept în defileu, parcă puse cu mâna. Salvele de baterie cutremurau munții. Părea că însuși Dumnezeu ne venise într'ajutor cu trăsnetele din cer.

— Trage artileria românească. Suntem salvați, strigarăm atunci, și o bucurie fără pereche ne cuprinse pe toți.

Printre rândurile bolșevicilor se produse o învălmășeală de nedescris. Totuși moscoviții continuau să vină în urlete barbare, prin barajul artileriei, fără a ține seamă de pierderi.

Se lumina de ziuă, când pe neașteptate, de pe stâncile din spatele bolșevicilor văzurăm cățărându-se câțiva draci în uniforme „kaki". Săreau ca niște capre din piatră în piatră, se agățau cu mâinile, cu genunchii, ochind în ruși ca la bătaie de lupi, se repezeau la baionetă, cădeau în grumazul ciolovecilor, cu sânge rece ca într'o arenă sportivă.

— Uite camarazii români. Sosesc Vânătorii de Munte români, izbucnirăm atunci.

Forțele noastre înviară ca prin farmec și trecurăm la contraatac, luându-i între două focuri.

Și ofițerul neamț îmi descria grav și loial virtuțile războinice ale ostașilor români. Soarele râdea în toată măreția deasupra crestelor, când, în sfârșit, poziția fu curățată de inamic. Inaintea ochilor aveam o scenă destul de impresionantă De o parte, pădurea de brațe ridicate a prizonierilor. Se uitau ciolovecii la noi ca la niște strigoi. Nu se dumireau cum escaladasem prăpastiile aceléa ca să le cădem în spate.

De altă parte, frații de arme se împrieteniseră repede. Nemții strângeau mâna românilor, își aprindeau țigări, manifestându-și dragostea prin gesturi, prin cuvinte trunchiate, prin înclinări din cap.

— Guten Kammeraden! Ia, ia!

— Da ia, ia, camarazi buni, repetau ai noștri, ștergându-și cu mânecele vestoanelor praful și sudoarea de pe fețele înnegrite, fără ifos, par'că s'ar fi întors dela seceră.

— Strașnic zăduf, îl auzii pe sergentul Pintilie. Ne-a răcorit tare bine baia asta rusească!

Cei din preajmă se porniră pe un râs exagerat care venea ca o destindere pentru nervii întinși la maximum. Soldații râdeau sgomotos, iar soarele Caucazului le săruta cu drag mâinile și genunchii sdreliți de urcuș.

Ofițerul neamț de lângă mine, neînțelegând gluma sergentului, nu știa de ce s'a pornit deodată atâta voie bună printre români. Imi spuse în limba lui, clătinând capul:

— Veseli băieți, acum — dar ce îndrăciți se arată în luptă „Kakii" ăștia cu fața brună.

I. VALERIAN

Pregătire pentru sbor la sovietici

RUGĂ PENTRU FRAȚII MEI

Cât de liniștiți sunt azi...
Ce năpraznici erau ieri...
Doi voinici ca niște brazi,
Scuturați de primăveri.

Fă-Le, Doamne, pat de flori,
Ca să-și doarmă somnul lin,
Pe garoafe și bujori,
Ionică și Marin.

Din potire de lumini,
Picură-Le 'ncetișor,
Rouă limpede de crini,
Și pământ din țara lor.

Fă-Le stelele galoane,
Ca prin veacuri să scânteie...
Prinde-Li-Le de vestoane,
Cu arnici de curcubeie.

Peste frunțile de sfinți,
Pune, Doamne, nimb de soare,
Și pe ochii lor cuminți,
Cetină și lăcrămioare.

Strânge-Ți îngerii ploton,
Să le cânte marș viteaz...
Marinică și Ion,
Au căzut în Caucaz!

Subofițer TUDOR ERACLE

Ostașii Axei în Africa de Nord

Doi vânători de munte români

Drept ca lumânarea se ridică din mare colinele munților Iaila, ca să se îmbine în cele mai ciudate forme. De când popoarele navigatoare, ca grecii, romanii, turcii și genovezii, au tăiat pădurile acestor coline ca să-și construiască vasele lor, ploaia a spălat stratul subțire de pământ de pe ele, încât abia a mai rămas o pojghiță în care încolțesc sărăcăcios firele de iarbă. Ici colo câteva floricele albe sau galbene răsar înviorând covorul unui început de primăvară. Ca un fir urcă pieptiș, peste prundișul calcaros, poteca îngustă spre coamă. Vrând-nevrând trebue să înaintezi în pasul domol și prevăzător al vânătorilor de munte români ce stau aici de pază la coastă.

Dacă nu ești atent, ușor te poți trezi călcând peste vreun adăpost al cărui acoperiș abia răsare din pământ. Sunt adăposturile vânătorilor de munte români. Multe luni s'au scurs de când vânătorii, după ce au străbătut alături de camarazii lor germani, Crimeea, au primit misiunea de a apăra coastele. Acum când iarna a trecut, când razele soarelui încep să dogoare și cerul e iarăș albastru acum când pescărușii țipă voioși, când șopârlele lunecă repede din piatră 'n piatră, și fluturii iar și-au luat zborul, vieața, în singurătatea aceasta, devine mai ușor de suportat.

Grupa subofițerului Dumitru B. este pregătită de marș. Patru luni de zile a stat pe pozițiile de pe coasta Mării Negre. Acum se adună foile de cort, se răsucesc păturile, se încarcă ranițele, iar adăpostul e măturat.

Schimbare de poziție! Numai mitraliera stă încă gata de a trage. Abia după ce mitraliera cealaltă va fi așezată alături de poziție, va putea fi și ea înlocuită.

Subofițerul B. poartă panglica Crucii de Fier. A dobândit-o în fața Sevastopolului, unde în fruntea grupei sale a cucerit o cazemată sovietică. Voinic, drept, cu privirea limpede, soldat în toată ființa lui. Din 1939 este soldat. Era însurat de abia un an, când trei zile după fratele său a trebuit și el să pornească din pridvorul casei sale moldovenști. De atunci nu și-a mai revăzut nici fratele, mai tânăr, subofițer și el acum la Vânătorii de Munte. De scris, puține și-au scris. In timpul luptelor nu era timp, iar acum când timp ar fi, lipsește dispoziția de a scrie. Și ce noutăți ar fi pe aici, în această pustietate, în care azi este la fel cu celelalte.

Pe poteca pieptișe, cei ce îi vor înlocui pot fi deja zăriți.

Schimbare de poziție! O nouă instalare, oamenii ce vin aduc pentru câteva zile ceva nou.

Incet, încet, grupa se apropie. In frunte un subofițer, apoi un mitralierist și ceilalți vânători. Acum camarazii pot fi recunoscuți.

„Atențiune!“ vrea subofițerul Dumitru să poruncească oamenilor săi.

„Dar cine e!“ Nu-și vine a crede ochilor! E doar Vasile, fratele lui!

Un strigăt de bucurie pornește din pieptu-i și cu brațele întinse se repede spre grup, își îmbrățișează fratele amuțit de neașteptata reintâlnire, își strâng mâinile și iarăși se îmbrățișează.

Și fratele încredințează fratelui poziția. Iși povestesc și iarăși povestesc. Nu ar voi să se mai despartă. De patru ani de zile nu s'au mai văzut. Câte nu ar mai fi de povestit. Dar e războiu. Incă odată mâinile se strâng și se privesc în ochi, apoi comandă:

„Atențiune!“

Și cu pas domol și prevăzător, grupa Dumitru B. urcă poteca pieptișe ce duce spre culme. Acolo, sus, se oprește, întoarce privirile spre fratele său și-i face semn cu mâna Privirile-i strălucesc, căci sunt priviri dârze, tari ca și ienupărul din Carpații patriei lui.

Sunt privirile dârze ale vânătorilor de munte români, ce stau de pază pe coasta de Sud a Crimeei.

Reporter de războiu P. K.
Dr. HEMPELMANN

ZBURĂTORII NOȘTRI

In ciuda Moscovei care ar vrea să vadă cât mai curând armata română răpusă, ostașii noștri dau formațiilor sovietice, oriunde le găsesc, lovituri atât de puternice încât rămân multă vreme năucite.

In Cuban, toate sforțările, toate masările de trupe, toate îngrămădirile de material, toate încercările desnădăjduite se prăbușesc în fața zidului de neînfrânt al ostașilor români și tot în ciuda Moscovei, colaborarea românogermană râmâne mereu strânsă și eficace.

Dar nu numai trupele terestre contrazic neputincioasele năzuințe sovietice. Aviația e tot atât de zdrobitoare pentru moscoviți.

Zilele trecute, o formație română de vânătoare, alcătuită din 50 avioane, a dat zburătorilor sovietici din Cuban o lecție foarte usturătoare.

Atacând un aerodrom sovietic, aviația română a primit lupta cu vânătoarea sovietică. Cinci avioane sovietice au fost doborâte în lupte aeriene, 7 au fost incendiate la sol, iar alte 30 avioane avariate iremediabil.

Lovitura a fost fulgerătoare. Aparatele noastre s'au întors toate la baza lor fără nicio pierdere.

A fost un succes relevat imediat de comandamentul german printr'un ordin de zi plin de laude pentru aripile românești.

Bravura aviatorilor noștri desminte încăodată minciunile sfruntate ale Moscoviților, pentru care armata română rămâne mereu o adevărată teroare.

Invierea nădejdii noastre

Dumnezeu a dăruit pentru Paștile anului acesta o vreme deosebit de frumoasă. Astfel, zilele Invierii au fost de două ori pline de soare, de lumină, de căldură și de înverzire. Pământul și Cerul, oamenii și toate viețuitoarele, copacii și florile — au luat parte deopotrivă la cea mai mare sărbătoare a creștinătății. Iar poporul român s'a bucurat din inimă curată și a dat slavă și mulțumire Cerului pentru strălucita lui proteguire, simțind că acesta este un semn vestitor de înseninare a sufletului românesc.

Am prăznuit o Inviere plină de nădejde nouă, dătătoare de puteri noui, simțind cu toții acest lucru: dela opincă până la vlădică și dela țăran până la conducător, dela ostaș până la general. Dumnezeu ne-a arătat zâmbetul său cald și luminos, semn al iubirii ce ne-o poartă și cu care ne-a împărtășit totdeauna în trecutul nostru. Poporul nostru a înțeles și credința lui a sporit tot mai mult în nădejdea pe care o așează la tronul cel ceresc.

Salutul creștinesc „Cristos a înviat'' a fost mai răsunător, precum clopotele bisericilor au vestit Invierea cu dangăte biruitoare. Ingerul Domnului ne-a găsit uniți în credința strămoșilor noștri și în năzuințele noastre de neam. Ne-a găsit înfrățiți în unul și același gând: biruința românească și în unul și același simțământ: iubirea de Dumneezu, de Cristos, de Rege, de Conducător și de Neam. Stăm așa, strâns înmănunchiați în jurul Regelui și al Conducătorului și nimic nu clintește încrederea noastră în viitor. Pentrucă încrederea noastră este închinată pe deplin Tatălui ceresc și suferința noastră este sorocită întru învierea de veci a Neamului.

Dar gândul nostru cel mai drag a fost pentru frații noștri ostași, plecați să apere moșia, legea și viitorul Neamului și al Țării. I-am avut în inima noastră și în ceasul Invierii și în zilele de praznic sfânt, precum îi avem totdeauna, zi și noapte.

P. PASCU

Măcelul din pădurea Katyn

Măcelul din pădurea Katyn a celor 12.000 ofițeri polonezi prizonieri a cutremurat pe toți cei ce au luat cunoștință de isprava nou descoperită a bolșevicilor Nu a surprins și nici nu poate surprinde. Cruzimile moscoviților, cu măcelăriri în massă a unor nenorociți fără apărare, sunt îndeajuns de cunoscute omenirii. Nu sunt la prima lor faptă de acest fel

Dela începutul revoluției în 1917 și până în 1923, au fost omorîți peste 1.761.000 de persoane din toate clasele sociale și de toate vârstele, bărbați, femei și copii. Dar și după această dată ei nu au părăsit sistemul de a suprima viețile omenești.

Alături de suprimarea brutală, câinoasă, prin împușcarea cu naganul în ceafă, bolșevicii practică și omorârea pe îndelete a individului prin internarea lui în lagăre de muncă silnică, răspândite pe întreg cuprinsul sovietelor, în fruntea cărora excelează cel de pe insulele Solovei din Marea Albă.

Și unul ca și celălalt sistem sunt tot atât de grozave, arătând întregii lumi civilizate „educația revolverului'' ce se practică metodic în „Uniunea Republicilor Libere Socialiste Sovietice''.

Măcelul dela Kiev din 1918, suprimarea sângeroasă a culacilor, asasinarea deținuților estonieni la Dubno, în August 1941, crimele fără precedent contra românilor în subteranele palatului metropolitan din Cernăuți și la Chișinău în anii 1940—1941, sunt dovezi tot atât de tari, ca și procesele sinistre înscenate pentru suprimarea unora dintre membrii partidului bolșevic deveniți urâți lui Stalin.

Svârcolirile ziarului bolșevic „Pravda'' și ale agenției „Tass'' nu fac decât să întărească și mai mult convingerea, că bolșevicii își dau seama de gravitatea crimei comise și descoperite tocmai acum când puterile sovietice sunt complet sleite.

Stalin nu mai poate invoca acum nici un argument în favoarea afirmațiunilor ce le-a făcut la 3 Decemvrie 1941 Generalului Sikorski, anume că va amnestia și va elibera pe toți militarii și civilii din lagărele sovietice''.

Iar pasagiul lui Stalin din ordinul de zi Nr. 55 din 23 Februarie 1942, către armata roșie, în care spune: „Forța Armatei Roșii constă în aceea că ea nu are și nici nu poate avea ură de rasă față de alte popoare, că ea este educată în spiritul egalității tuturor popoarelor și raselor, în spiritul respectului față de drepturile altor popoare'', apare ca o tristă înșelare a adevărului.

Acesta e înțelesul groasnic al măcelului din pădurea Katyn.

Ș.

Pușcă mitralieră românească pe malul Mării Negre

Strigături

Mândră cu năframa sură
Șade 'n drum și cere gură
Naiba n'are ce lucra
Făr să dea mândri gura.
Căci gurița mea-i vândută
Incă din vara trecută.

Frunzuță verde din frunză
M'a mușcat mândra de buză
M'a mușcat și nu prea tare,
I'a fost frică că mă doare.

Ghicitori

Cine-i la cap ca o fată
Și la coadă ca o daltă?
(Coțofana)

Cureluşă bravă
Paşte câmpul de otavă.
(Coasa)

Casa dracului
In mijlocul satului.
(Cârciuma)

Cine e mai sfânt decât toți sfinții
Și suflet n'are?
(Crucea)

Titiană, iană
Strigă noaptea în poiană.
(Cucuveaua)

Cine intră în casă
Cu capul în jos?
(Găina)

Cântec

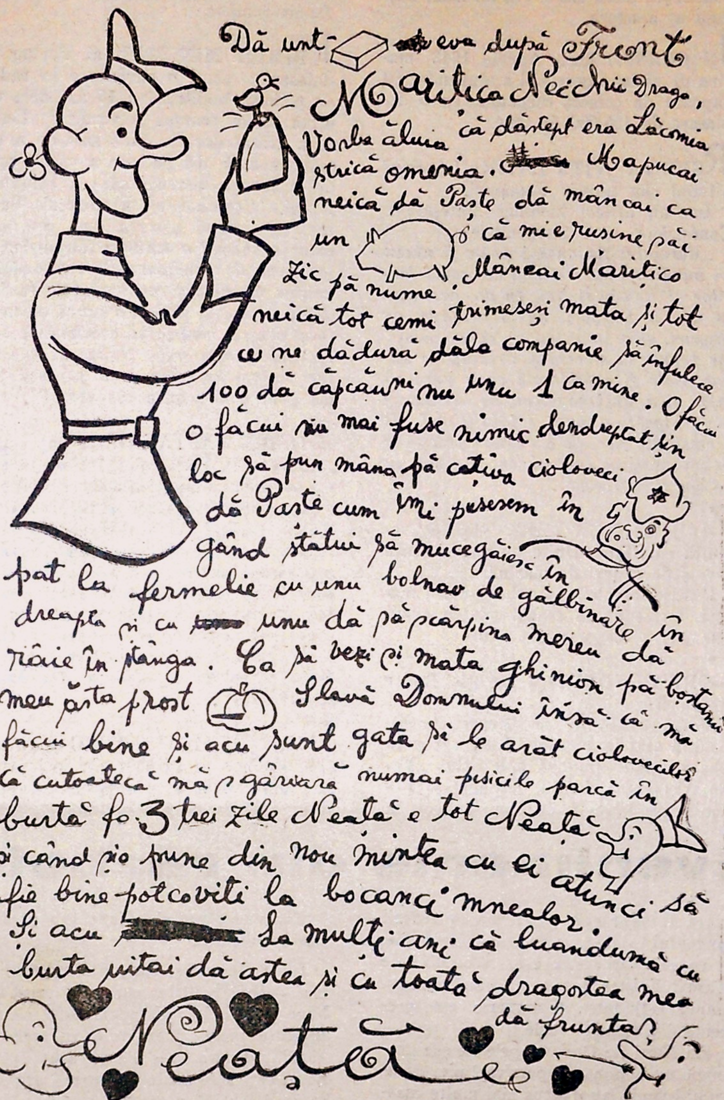
Frunză verde mărăcine,
Ce mi-i mie drag în lume:
Calul negru, alb de spume
Și mândruța lângă mine.

Frunză verde de scaeți
Eu vă spun la toți băieți:
Pe mândra cu ochii verzi
Niciodată să n'o crezi

Că se jură vinerea
Că n'are pe nimenea
Că nu este om în lume,
Ca să-i fie drag ca mine

Și aseară la fântână
O prinsei cu doi de mână
Unu-i ținea cobilița
Și-altu-i săruta gurița.

Epistoliile fruntașului Neață

PROVERBE

Băiat bun..., pământul e rău că-l ține!

Parte-i fie de chelie!

Nu mă doare nici ceafa trăgând, nici coarnele împungând.

Vara cu cojoc și iarna cu capu'n foc.

G l u m e

Umbrela.

— Mi-e teamă că o să plouă și îmi strică blana, c'am plecat fără umbrelă.

— Dar ce fel de blană e?

— De vulpe.

— Și ce, la ea în pădure, vulpea umblă cu umbrelă?

Sfat.

— Dragă, nu știu ce să mai fac de frică. De câte ori mă culc seara, mă ia groaza că poate s'a ascuns cineva sub pat. Ce să fac?

— Taie picioarele patului!

Socoteală.

— Să mai beau o halbă? Stomacul meu spune da, capul însă spune, nu. Capul deci e mai cuminte decât stomacul și cel mai cuminte trebue să se supue. Deci mai beau una.

Experiență.

Soțul: Să știi că niciodată n'o să dresezi cățelul ăsta.

Soția: Ai răbdare dragă; și tu erai la început îndărătnic!

După bâlciu.

— Ei, cum ți-ai vândut vițelul la târg?

— Minunat. Mi l-a omorît un automobil și apoi mi s'a plătit de trei ori cât făcea.

Neață camuflat

Unde e Neață, camarazi?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Ce e cu tine mă Neață în halul ăsta?

— Mor de burtă d-le doctor! Am mâncat de Paști o sută de ouă, o gâscă și trei cozonaci.

— Mi-a dat o sare amară s'o iau la infirmerie!

— Tu ce ai mă camarade?

— Mă doare capul.

— Nu vrei să facem schimb? Iei tu sarea amară și-mi dai mie punga cu ghiață!

— S'a făcut! Ei, așa mai merge.

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

MAJESTATEA SA REGELE MIHAI a binevoit să decoreze cu insignele ordinului „Mihai Viteazul“ pe generalii germani Paulus şi Ruoff Richard.

MINISTERUL DE FINANŢE face cunoscut că monedele de metal galben de 20 lei şi 10 lei mai merg numai până la 31 Iulie 1943, iar cele de metal galben de 5 lei numai până la 31 August 1943.

ZILELE TRECUTE, în sala Cercului Militar din Bucureşti, a avut loc un festival de jocuri şi muzică românească, executat de echipa de jocuri româneşti A. C. T.

Festivalul a fost dat pentru răniţii transportabili din spitale şi membrii Legaţiilor străine din Capitală, fiind prezidat de d-l ministru Alexandru Marcu.

ZILELE TRECUTE au avut loc la Tg.-Jiu şi Craiova două manifestări aviatice prin îngrijirea Subsecretariatului de Stat al Aviaţiei, cu scopul popularizării ideii aviatice, la care au luat parte şi aviatori germani.

DE PESTE HOTARE

ÎMPĂRATUL HIROHITO al Japoniei a împlinit 42 de ani în ziua de 30 Aprilie 1943. Cu acest prilej s'au făcut slujbe religioase pentru sănătatea împăratului şi familiei sale, iar împăratul a luat parte la o paradă militară.

PRIMUL MINISTRU ENGLEZ, Churchil, a avut o întrevedere cu generalul Sikorscki, preşedintele guvernului polonez dela Londra, în scopul de a împăca pe polonezi cu sovieticii.

De asemenea şi americanii fac sforţări în această privinţă, deşi întreaga omenire îşi dă seama de grozăvenia măcelului ofiţerilor polonezi.

FOSTUL ŞEF al poliţiei bulgare, colonelul Panteff, a fost asasinat de către comunişti, întru cât el era un mare duşman al acestora.

ÎN CURSUL lunii Aprilie 1943, marina de războiu germană a scufundat 63 vapoare de comerţ duşmane, cu o deplasare de 423.000 de tone.

REVISTA „VITA LATINA“ închină ultimul său număr României.

Intr'un articol închinat Mareşalului Conducător, scrie între altele:

„Mareşalul Antonescu poate fi numit pe bună dreptate cel mai de seamă făuritor al României Noi. In doi ani, care în istoria Europei au o valoare de veacuri, el a îndeplinit o operă uriaşe, iar figura sa sinceră şi dreaptă de soldat poate fi considerată ca a unui ziditor şi a unei căpetenii de luminoasă întruchipare, a unui şef inflexibil, de o cinste de fier, de o viziune precisă şi de un curaj pe care nimeni şi nimic nu l-a putut înfrânge“.

ZIARUL „NEW-YORK TIMES“ anunţă că Statele-Unite au foarte mare nevoie de ofiţeri de marină.

Pentru completarea golurilor din marină, termenul de şcoală pentru elevii marinari a fost simţitor redus

CORESPONDENTUL Agenţiei Rador comunică:

Marea revistă „France“, care este răspândită atât în Franţa liberă, cât şi în zona ocupată, publică sub titlul „Vasile Alecsandri, bardul naţional al României neo-latine“, un lung articol, în care autorul descrie opera poetului naţional şi bard al eroismului soldaţilor români pentru apărarea independenţei şi mărirea României.

Articolul insistă în special asupra prieteniei dintre Mistral şi bardul dela Mirceşti, cât şi asupra relaţiilor dintre Provenţa şi România, a cărei tradiţie este continuată de românii care asistă la pelerinagiile din Provenţa şi de către diferitele şi numeroasele manifestări franco-române.

PRIMUL MINISTRU al Portugalei, Salazar, a ţinut o cuvântare la radio, cu prilejul împlinirii a 15 ani dela venirea sa în fruntea guvernului. După ce a arătat dorinţa ţării sale de a rămâne neutră, d-l Salazar a vorbit apoi de influenţa distrugătoare a comunismului. *„Comunismul,* a spus d-l Salazar, *este, după părerea mea, cea mai mare problemă a tuturor timpurilor, o problemă de fundamentală însemnătate pentru omenire şi pentru viaţa individuală şi socială şi deci o gravă ameninţare pentru civilizaţia occidentală sau creştină. Acolo unde Statul şi maşina fac din om un sclav, acolo nu mai este loc pentru libertatea omenească“.*

ZIARUL SĂPTĂMÂNAL naţionalist „Accao“ din Portugalia, înfierează crima sovietelor împotriva celor 12.000 ofiţeri polonezi îngropaţi în pădurea dela Katyn, scriind între altele:

„Rusia Sovietică, care întruchipează o doctrină barbară, şi-a ales o atitudine care îi va pecetlui soarta. Dacă Sovietele ar învinge, ar dispare tot ceea ce a realizat civilizaţia şi creştinismul. Crimele sovietice au provocat însă unirea tuturor forţelor capabile să desfiinţeze comunismul“.

ÎNTRE GUVERNUL TURC şi guvernele statelor în războiu s'a încheiat o înţelegere, prin care aviatorii acestor state, care se găseau internaţi în lagărele din Turcia, vor fi repatriaţi. Aviatorii Axei au şi plecat spre ţările lor.

FUEHRERUL a primit zilele trecute, la Marele Cartier General, pe d-l Laval, preşedintele guvernului francez.

Cu acest prilej s'a hotărît ce parte trebue să ia Franţa la sforţările pe care puterile Axei le fac pentru reclădirea Europei noi.

D-L VON RIBBENTROP, ministrul de externe al Germaniei, a împlinit 50 de ani la 30 Aprilie 1943.

Ascultaţi la radio între orele 13—13,50: „Ora ostaşului“ (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română“ (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană“ (Vinerea).

BIBLIOTECA „SENTINELA“

A APĂRUT în biblioteca „Sentinela“ un volumaş de povestiri, intitulat „Bujorul“, al d-lui Valeriu Măgureanu.

Cunoscut ca un animator entuziast al vieţii culturale la sate şi ca un înzestrat povestitor, mult gustat la posturile noastre de radio, d-l Val. Măgureanu prezintă, cu acest prilej, un buchet de povestiri şi de istorioare, pline de tâlcuri înţelepte, de cuminţenie şi frumuseţe morală.

Inspirate din vieaţa simplă a celor dela ţară, povestirile acestea sunt redate, cu un firesc şi fermecător dar de povestire, în limba curgătoare şi curată a celor mulţi, care se vor regăsi, cu tot sufletul şi credinţele lor, în paginele acestea limpezi şi atrăgătoare.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

Pe frontul Cubanului, sovieticii au reluat atacurile lor cu forţe mari împotriva liniilor germano-române. Prin lupte grele, atacurile inamice au fost respinse, iar acolo unde bolşevicii au realizat pătrunderi, acestea au fost zăvorite prin contra-atacuri date dela rezerve.

Luptele au cunoscut o mare tărie, în special în sectorul Krimskaia, unde peste 100 tancuri au sprijinit acţiunea inamicului.

După ce atacurile sovietice au fost respinse cu grele pierderi pentru inamic, comandamentul german a îndreptat forţele sale pe alte poziţii la Vest de Krimskaia, evacuând această localitate, după ce au fost distruse toate instalaţiile importante. Regiunea fiind extrem de muntoasă, germano-românii dispun de o serie de poziţii defensive faborabile, aşa încât această evacuare nu slăbeşte soliditatea defensivei.

De asemenea, în zona nordică a lagunelor Mării de Azov (Est Temryuk), inamicul a aruncat în luptă forţe importante de infanterie, fără a reuşi să înainteze.

După cum vedem, în prezent ne găsim în faţa unei noi svârcoliri a inamicului, împotriva capului de pod Cuban, executată după regruparea şi împrospătarea forţelor sale în urma pierderii primului val de atac de acum câteva zile.

In celelalte sectoare ale frontului de răsărit, liniştea este ca şi până acum şi numai activitatea de artilerie este prezentă din ambele tabele.

La Nord de Orel, trupele de şoc germane au acţionat împotriva liniei frontului inamic, au distrus mai multe cazemate împreună cu ocupanţii lor şi au luat prizonieri şi pradă.

De asemeni, la Sud de lacul Ilmen, trupele germane au executat cu succes mai multe operaţiuni de şoc.

Pe Marea Neagră

In cadrul supravegherii sistematice a traficului de aprovizionare sovietic din Marea Neagră, forţe navale germano-române uşoare au obligat la luptă, în noaptea de Marţi spre Miercuri, în largul coastei de Nord-Est, forţe navale sovietice.

Lupta s'a terminat prin desăvârşita victorie a unităţilor germano-române, care toate s'au înapoiat la baza lor.

Războiul din Africa de Nord

In Tunsia, oraşul Mateur a fost lăsat de trupele germano-italiene, după distrugerea tuturor instalaţiilor de interes militar.

Evacuarea nu s'a făcut sub presiunea inamicului.

Intre Mateur şi câmpia Tunisului se mai găsesc înălţimi care pot constitui bune poziţii de rezistenţă, astfel că nu prezintă nicio pierdere. In sectorul nordic situaţia nu s'a agravat prin pierderea Mateurului deoarece organizarea defensivă a acestui sector se bazează înainte de toate pe marele câmp fortificat al Bizertei, care va constitui desigur baza principală de rezistenţă a forţelor Axei. Este totuşi posibil ca inamicul să încerce după ocuparea Mateurului, atingerea câmpiei tunisiene pe la flancul nordic, părăsind încercările de străpungere care l-au costat atât de mult prin centru, peste trecătoarea Megerdei (Mejez el Bab-Teburba).

In afară de evacuarea Mateurului, care este urmarea executării unei mişcări tactice a forţelor germano-italiene, pe restul frontului tunisian nu au fost lupte importante.

In sectorul sudic al armatei a 8-a britanice, pregătire de artilerie ceva mai vie, care ar putea fi preludiul unor operaţiuni mai importante.

O luptă navală şi aeriană continuă cu dârzenie în spaţiul Strâmtoarei Siciliei, anglo-americanii căutând să blocheze forţele Axei din Tunisia, prin oprirea legăturilor Tunis-Sicilia.

Aviaţia germană şi italiană răspunde cu succes, bombardând intens porturile algeriene şi tunisiene ocupate de inamic.

In Atlantic

Submarinele germane au scufundat în Atlanticul de Nord, dintr'un convoi greu încărcat, care mergea din America înspre Anglia şi dintr'un alt convoi care se înapoia în America, 16 vapoare cu o deplasare totală de 102.000 tone.

Alte patru vase au avut de suferit stricăciuni.

Războiul japono-chinez

Trupele japoneze au ocupat, după o serie de atacuri fulgerătoare, Shinhsinchwang, cartierul general al celei de a 3-a armate ciungkingheze şi Ciang Ho Huang, cartierul general al armatei ciunkingheze din centru şi din Hopei.

Trupele Ciungkingului, care se retrag dincolo de fluviul Tang, sunt urmărite aproape de forţele japoneze, care le-au înghesuit în această regiune.

C. 63.191. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ. — BUCUREŞTI.